

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- Καὶ μὲ τοὺς ἀναστεναγμοὺς σφαλᾶ τὸ παραθύρι,
καὶ ὀμπρὸς ὀπίσω ἐγύρισε τοῦ πόθου τὸ ζαφεῖρι.
Καὶ ὁ ἄγουρος ἐγέλασε καὶ ἴμοσε νὰ ξεδράμη,
130 εἴτι πεισματικὸν μπορεῖ τῆς λυγερῆς νὰ κάμη.
Ἐμίσησε κ' ἐφῆκε την, ὥστε νὰ λησμονήσῃ,
καὶ μὲ καιρὸν νὰ θυμηθῆ ὀπίσω νὰ γυρίσῃ·
διατ' ἦτονε πολυπαθῆς τῆς ἐρωτιᾶς κουρσιάρης,
εἰς τούτην ἔκαμνε κανεὶς εἰς τὴν φιλιὰν τῆς χάρης·
135 τεχνίτης εἰς τὴν συντυχιά, δάσκαλος εἰς τὴν πρᾶξι,
καὶ μοναχὴ τὴν ἄφηκεν ὀγιά νὰ μὴν πλατάξῃ.
Καὶ δὲν ἀπέρασε ἀπὸ κεῖ τρακόσιες μιὰ ἡμέρα
κ' ἦρθε καὶ ἴπολησμόνησεν ἡ ἄσπρη περιστέρα.
Καὶ τότες εὐγωδώθηκεν ὁ νιὸς ἀρματωμένος,
140 τὸν πόθον ἐδικάζετον καὶ τὴν φιλιὰν καημένος.
Ἄρχιζε καὶ δικάζετον καὶ τὴν φιλιὰν ἐρώτα·
ὁ ἔρωτας τὸν ἔσωσεν ἔς τῆς λυγερῆς τὴν πόρτα.
Τὴν πρώτην πόρταν ἤνοιξε, τὴν δεύτερην ραγίζει,
οὐδ' ἄνθρωπος τὸ γροίκησε, οὐδὲ σκυλι γανγίζει.
145 Κι' ἠῦρε τὴν κόρην καὶ κοίτετον ἔς τ' ὠριὸν τῆς τὸ κρεββάτι,
προσκεφαλάδι ὀλάργυρο ἔς τὸ στήθος τῆς ἐκράτει.
Ὁ ἄγουρος σβήνει τὸ κερί, καὶ τ' ἄρματά του βγάνει,
κ' εἶπεν· «Ὁπ' ἐγεννήθηκε σήμερον ἄς ποθάνη!»
Εἰς τὴν κασσέλα ἐκάθισε, ἀτός του ἐξυπολήθη,
150 καὶ βγαίνει τὸ προσκέφαλο ἔκ τῆς λυγερῆς τὰ στήθη.
Ἄβουλά τῆς ἐσήκωσε, ἔς τὰ χέρια τῆς ἐμπήκε,
καὶ τὸ ἴπεθύμαν εἰς καιροῦς, εἰς μιὰν ὥραν τὸ ποῖκε.
Καὶ ξύπνησεν ἡ λυγερὴ ἔς τὰ κανακίσματα τῆς,
καὶ γνώρισεν ὅτι ἔχασε εἰς μὴν τὴν παρθενιά τῆς.

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- 155 Και ό νιώτερος πεισματικά ἄρχισε νὰ τῆς λέγη,
θωρῶντα πῶς ἐμάνισε εἰς αὐτονε νὰ κλαίγη:
«Ἐσύ ᾽σαι κείνη πῶλεγες νὰ βάλῃς δακτυλίδι;
βάλε ἀρραβῶνα χάμαρη, καὶ βλόγησι σφαγίδι!»
Καὶ μέσα ᾽ς τὲς ἀγκάλες τῆς τὸν ἄγουρον ἐτήρα,
160 κ' ἔκλαιγεν καὶ βαραίνετον ᾽ς τὴν δολερὴν τῆς μοῖραν.
Ὡς πέρδικα μοιρολογᾶ, ὡσὰν τρυγὸνα κλαίγει,
καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν νιώτερον τοῦτα τὰ λόγια λέγει:
«Ἄ βουληθῆς νὰ μ' ἀρνηθῆς καὶ νὰ μ' ἀλησμονήσης,
εἰς τὴν Τουρκιὰ ᾽ς τὰ σίδηρα πολλὰ ν' ἀγανακτήσης·
165 σὲ τούρκικα σπαθιά βρεθῆς, σὲ Κατελάνου χέρια,
τὰ κριάτα σου νὰ κόψουσι μὲ δίστομα μαχαίρια,
Ἀράπηδες νὰ σ' εὔρουσι καὶ Μῶροι νὰ σὲ σώσου,
καὶ σ' ὄχλον σαρακήνικον τρεῖς μαχαιρὲς σοῦ δώσου·
οἱ δυὸ νὰ ᾽γγίζου ᾽ς τὴν καρδιά κ' ἡ ἄλλη ᾽ς τὰ μυαλά σου,
170 κ' εἰς τὸν ἀφρὸν τῆς θάλασσας νὰ βροῦσι τὰ μαλλιά σου·
τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια σου νὰ βροῦν εἰς παραγιάλι,
καὶ τὰ μουσοῦδια τὰ βαστᾶς ᾽ς τὴν ἄμμον νὰ τὰ βγάλῃ
νὰ δράμου νὰ ᾽ρθουν νὰ σὲ ᾽δοῦ ἐκ τὰ συγγενικά σου,
ἢ μάννα σου νὰ κουρευτῆ θωρῶντα τὰ μαλλιά σου.
175 Καὶ τότες νὰ ᾽ρθω νὰ σὲ ᾽δῶ γιὰ παρηγόρημά μου,
᾽ς τὸ ξόδι σου νὰ ᾽γδικιωθῶ, νὰ δροσιστῆ ἡ καρδιά μου!»
Καὶ πάλι κλαίει, θλίβεται, πάλι μοιρολογᾶται,
καὶ μετὰ τὶς γειτόνισσες ἄκου τὸ τί δηγᾶται:
«Ἀκούσετε, γειτόνισσες καὶ συνανάθροφές μου,
180 καὶ σεῖς, κοράσια, ξεύρετε, οἱ ξένες καὶ δικές μου·
ἀμέριμνα μὴ κάθεστε, τὸν ὕπνον μὴ ἀγαπᾶτε,
τὰ μεσημέρια κοίτεστε, τὲς νύκτες ἀγρυπνᾶτε.
Διατάσσω σας καὶ λέγω σας γιὰ τὸ δικό μου βᾶρος,

- γιατί ὁ ὕπνος εἰς ἐμὲ ἦτον μέγας Χάρος.
185 Τὸν πόθον εἶχα μέσα μου ὡσάν ἕνα παιγνίδι,
τινὸς οὐδὲν ἐπρόδιδα χωρὶς τὸ δακτυλίδι.
Μὰ στανικῶς, δυναστικῶς ἤλθε καὶ ἔπαρέ με,
κι' εἴτ' ἤθελ' ἔκαμε 'ς ἐμέ, κ' ὕστερα ἐνέμπαιζέ με.
Λοιπὸν ὀπῶναι φρόνιμη ἄς σφικτομανταλώνη,
190 διατὶ ὁ ἄνδρας τὴν γυνὴ πάντα τήνε κομπώνει.
Βρύσι, νερὸ τρεχάμενο, 'ς τὰ λόγια 'ν' ἡ γυναῖκα·
πιστεύγω το σὰν τὸ γροικῶ φράγκικα καὶ ρωμαῖκα.
Ἀπὸ πολλοὺς νὰ 'βρῆς τινα νὰ τὴν εὐλογηθοῦσι,
μὰ πλέα εἶναι πίβουλος, ὅπου τὴ συγγελοῦσι·
195 ἀρνοῦσι καὶ τοὺς ὄρκους των, τὸ θέλουσι νὰ κάμου,
μὸν νὰ χαροῦν λίγον καιρὸν 'ς τὰ ψώματα τοῦ γάμου.
Μὴ μὲ κατηγορήσετε γιατί σᾶς τ' ὀρμηνεύγω,
ἀφῆν ἐμπῆκα 'ς τὸ χορό, χρειὰ μῶναι νὰ χορεύγω.

Γεώργιος Θ. Ζώρας, «Ἀπὸ τὴν μεσαιωνικὴν καὶ τὴν νεωτέραν φιλολογίαν μας. 2. Ριμάτα κόρης καὶ νέου», *Νέα Ἐστία*, τ. 57, τχ. 666, (Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1955), σ. 426-431.